

Drankhangen

Hoewel het aantal mensen dat alleen leeft binnen enkele decennia het aantal dat samenleeft zal overschrijden, is het hebben van een relatie de norm en wie daar niet aan voldoet is op zijn minst afwijkend, maar meestal mislukt.

Het zit hem al in het woord alleenstaand, wat stilstand suggereert. Alleenstaanden zijn echter meer in beweging dan koppels, al is het maar omdat ze op vrijdagavond minder bankhangen, want het hangt toch beter met zijn tweeën dan alleen op die bank.

Weemoedig herinner ik me dat innig tevreden gevoel als wij samen de boodschappen voor het weekend in de achterbak van de Mitsubishi Colt laadden, om thuis gehuld in dezelfde flanellen geruite pyjama en pantoffels aan met een fles Bordeaux en brokkelkaas op de bank neer te strijken, met een boek of voor de TV. Als alleenstaande ziet mijn vrijdagavond er nu veel dynamischer uit met een dans- toneel- of- muziekvoorstelling, ecstatic dancing, Fabulous Friday op de tennisclub, een dinertje met vrienden, naar de film gevolgd door een late dinner, het schrijverscafé, of, niet te vergeten, een date.

Maar wat verlang ik terug naar samen op de bank. Het gevoel de boze buitenwereld met alle eisen en verantwoordelijkheden achter je te laten, om naar binnen te keren in de veiligheid van de twee-eenheid. Er wordt niet diep uitgewisseld, er is geen seks, maar het is gewoon, gezellig, huiselijk. We zijn thuis, en hier is het veilig. Want we zijn samen. De onuitgesproken taakverdeling van wie de auto rijdt naar de supermarkt, tankt, de boodschappen inlaadt, de haard aansteekt, de muziek aanzet, het eten kookt, de fles ontkurkt. Hij deed dat allemaal. Misschien zette ik de glazen klaar en sneed de brokkelkaas. Vroeg ik naar het boek dat hij las. Stelde de vragen waar hij het niet over wilde hebben. Regelde onze sociale agenda. Zei dat het tijd werd om naar bed te gaan, als hij nog een keer bij wilde schenken. Sliep terwijl hij wakker lag. Droomde van een andere man. Praatte daar niet over. Zolang we zwegen waren we veilig. Waren we samen.

Op de dating apps brengen potentiële partners het vanzelfsprekende samenzijn, het bankhangen, zo mooi onder woorden: “Hoe was je dag?” vraag ik terwijl ik de gesneden groenten in de Tajine doe, en een glas wijn voor je inschenk”. Maar voor we met een vrijdagavond date in dat stadium van vanzelfsprekende vertrouwdheid zijn, moeten er

nog vele glazen wijn in vele cafés vloeien. We hebben dat vanzelfsprekende samen allemaal op zijn minst eens meegemaakt, dus we kunnen het, of we konden het, en we weten wat we missen, nu wel. Hadden we dat toen geweten, dan waren we misschien gebleven, maar dat zeggen we niet in een profielbeschrijving, want niemand wil tweede keus zijn. Niemand wil een spijtoptant. We willen samen op die bank hangen, maar hoe doen we dat alleen, in de tussentijd, waarvan niemand weet hoelang die gaat duren? Soms maakt iemand met wie ik gedatet heb via de site weer contact: “He, jij nog steeds hier?” Of: “He, jij weer hier?” Wetend dat ik nu hetzelfde van hem waarneem, dat hij ook nog steeds of weer hier is. Dat hij nog steeds geen Tajine voor haar maakt.

Waarom heeft niemand me alleen-zijn geleerd? Van mijn ouders leerde ik hoe je ongelukkig in een relatie bent, hoe je vreemdgaat, hoe je elkaar mijdt door druk te zijn in de buitenwereld, maar niet hoe je gelukkig alleen bent, hoe je genoeg hebt aan je eigen binnenwereld. Ik leerde mijn agenda te vullen maar niet me te verhouden tot de leegte en stilte. Stilstand stond gelijk aan depressie, aan de dood. Je moest in beweging blijven. Bij ons thuis werd er niet bankgehangen, en zeker niet alleen.

In Finland hebben ze er een woord voor, Kalsarikännit: alleen dronken worden (kännit) in je lange onderbroek (kalsarit). Wat moet je anders in de lange donkere winter in een dunbevolkt land waar weinig te doen is? Ze maakten er emojis van, een vrouw in hemd en slip met een glas wijn op de bank, en een man in onderbroek met een pint bier op de bank. In je ondergoed heb je geen intentie om nog naar buiten te gaan, of iemand binnen te laten komen. Je hebt genoeg aan jezelf.

Deze vrijdagavond ga ik het doen. Ik ga niet swipen naar leuke mannen. Ik maak geen afspraken. Ik ga niet naar de sportschool. Ik ga niet werken, niet op e-mail kijken, niet op mijn socials. Ik zet mijn telefoon op vliegtuigstand. Ik haal een goede fles wijn en hapjes, doe de deur op het nachtslot, en nestel mij op de bank in mijn gemakkelijkste, zachtste kloffie. Steek alle kaarsen en waxinelichtjes aan. Pak een boek. Kijk tv. Luister naar muziek. Vraag mezelf hoe mijn dag was, hoe mijn werkweek was. Zeg tegen mezelf: “Heerlijk, weekend, eindelijk rust!” Dat ik er voor mij ben. Dat ik nergens naartoe hoef, dat ik mij voor niemand mooi hoef te maken, mijn huis voor niemand hoef op te ruimen, de boel de boel kan laten. Zelfs niet mediteren. En schenk mezelf nog eens in. Dat gevoel van zachte verdooving, dat na twee glazen begint. Dat alleen drinken net zo leuk en lekker is als samen drinken. Dat ik mijzelf dat gewoon mag toestaan. “Nog eentje?” “Lekker!” Dat ik morgen met mij wakker word, een beetje brak, en mij een lekker ontbijt zal maken, op bed, met de krant. En dat ik dan de stad inga om een mooi flanelen setje te kopen. Voor mij alleen...